

I Plantada d'arbres 1998

La plantada d'arbres d'enguany ha tingut un caire diferent. No hem repoblat cap bosc cremat, ni cap muntanya erosionada. Hem plantat els arbres a ciutat! Però no pas perquè ens hagi agafat mandra d'anar al bosc, de llogar autocars..., no ha estat res d'això.

Més aviat s'ha tractat de recuperar uns orígens. Enguany es celebra el centenari de la "institució" de la Festa de l'Arbre. Una festa que va tenir uns orígens urbans, en un esforç per retornar a les ciutats i a la seva gent uns vincles amb el camp i la natura que no s'haurien de perdre mai.

Amb aquest motiu, hem volgut que, si més no per aquest any, la Festa de l'Arbre fos un record del que van ser les Festes de l'Arbre de començaments de segle.

Així doncs, res de plantar dotzenes i més dotzenes de plançons de pi i alzines, tots repartits pels vessants d'un parell de turons. Al Parc de Congost, a prop del camp de futbol, en una petita zona d'esbarjo amb uns quants bancs, un gronxador i alguna altra atracció per a la canalla, hi hem fet quinze sots ben grans per a plantar-hi quinze exemplars de l'arbre anomenat Pollancre Gavatz – una varietat d'aquest arbre que no fa borro! -. Cal agrair al personal de jardineria de l'Ajuntament la seva inestimable col·laboració, facilitant-nos terra adobada, els arbres, les eines adequades, i un assistent que va estar amb nosaltres col·laborant molt activament durant tot el matí.

No hi podia faltar, com és evident, la botifarrada de rigor. No va ser un dinar de botifarra amb seques com hem fet cada any al bosc, sinó un esmorzar, una mica tardà, això sí, de botifarra i pa amb tomàquet.

A migdia, tothom a casa (tot i que sense massa gana per dinar!).

I Excursió popular 1998

L'Hospital General de Granollers celebra enguany el 75è aniversari de la inauguració de l'edifici emblemàtic que constitueix ja un dels signes d'identitat de la nostra ciutat. Amb aquest fons, hem volgut posar el nostre granet de col·laboració a la festa, i per aquest motiu, la sortida i l'arribada de la Marxa Popular no s'han efectuat a la Porxada, sinó al davant de la porta d'entrada de l'antic edifici de l'Hospital.

Una altra novetat ha estat la preparació de dos recorreguts, un de reduït, d'uns onze quilòmetres, per als menys atrevits i els més menuts, i l'altre, de les característiques habituals, entre disset i vint quilòmetres.

Les 280 persones que van començar a caminar a l'esclatar el petard (confiem que els malalts i nadons

internats no es van espantar!) van dirigir-se al parc del Puig de la Creu, i d'allà s'anava seguint més o menys la serra fins al riu Mogent, d'aquí cap el castell de la Roca del Vallès, cap a Santa Agnès de Malenyans, i des d'aquí, ja de tornada cap al Ramassar, la Torre Pinós, i novament a l'Hospital.

En arribar, després del segell de rigor, l'entrega de diploma i documentació informativa sobre la nostra comarca, els caminadors podien recuperar forces amb un petit refrigeri.

El dia, ni bo ni dolent. Tapat, amb un aire una mica fresc. Bo per als caminadors, un pèl massa fresc probablement per als controls. Cap a migdia però, va anar sortint el sol, esvaint definitivament la por de pluja.

I Matagalls - Granollers 1998

La Matagalls - Granollers (Sant Marçal - Matagalls - Granollers hauríem de dir, segons el parer d'alguns) es consolida.

Hem repetit l'itinerari de l'any passat, que estrenava la travessia des de Sant Marçal en comptes de pujar i baixar per la mateixa ruta, vista la bona acceptació que va tenir entre els marxadors. Les coses, enguany, han estat més fàcils per al petit exèrcit d'organitzadors i col·laboradors, després del gran trasbals de l'any passat.

D'emoció, però, no n'ha faltat. Les previsions del temps per a la tarda i nit de dissabte eren més aviat pessimistes, s'anunciaven pluges encara que no molt intenses, i el Montseny es mostrava embolcallat de núvols negres i espessos, quan van començar a marxar a primera hora de la tarda els controls dels avituallaments de muntanya.

A dos quarts de sis del matí de diumenge, a l'estació d'autobusos de Granollers, (i probablement a bona part de la comarca) plovia amb molta força.

Una vegada més, però, els marxadors van demostrar la seva decisió pujant als autocars sota l'aiguat, disposant-se a començar l'aventura d'una caminada de 40 km, amb l'esperança que "allà dalt segurament no hi deu ploure".

Efectivament, no hi plovia. El dia, com ja ha passat altres cops, va ser d'allò més net i clar, i només cap al tard, quan ja fosquejava novament, els núvols van fer la nit més sobtada i negra, i van deixar caure alguna roina, tot plegat un crit d'alerta als gansoners, que de fosc i amb els peus molls no es camina gaire bé!

Ara, ens espera un nou repte. L'any que ve, deu anys.

Teresa Ventura